

ния епосъ не се отдълът отъ другите: фантазията на класичния пъвецъ наивно се обръщала само къмъ природата и ней подражавала, като създавала пръкрасни образи. Ето защо въ представите на самите образи класичният епосъ *осезателно* (пластиично) изобразява формата на предметите: намѣсто да описватъ принадлежностите и отличителните бѣлѣзи на предмета, живо представява, какъ се произвожда или обработва. Така напр. Хомеръ, като говори за щита на Ахилеса (Вижъ «Илияда,» пѣсень XVIII, Христом. т. II), изобразява го въ минутата, когато го правятъ: той описва, какъ Хефестъ съ чукъ и клѣщи отива при наковалнята, изковава отъ металъ единъ кръгъ и отбѣлѣва на него послѣдователно една слѣдъ друга разни фигури, които пълнятъ огромната му повръхност. При това, Хомеръ описва тия фигури така живо и така обстоятелно, че новите художници могатъ напълно да изрисуватъ щита до послѣдни дреболии. Въ самото изложение, произведените на класичния епосъ се отличаватъ съ равенъ, тихъ, отъ нищо невъзмутимъ тонъ на пѣсня; съ други думи, въ него прѣбладава онова, което обикновено наричатъ спокойно, *обективно* изображение на предмета.

2) Класичниятъ епосъ черпи съдѣржанието си изъ героячния периодъ, когато боговете, по съзнанието на човѣка, представляватъ да сѫ стихийни, ставатъ човѣкоподобни (антропоморфизиратъ се) и постоянно се вмѣсватъ въ живота на човѣцитъ; естествено въ него трѣбва да прѣбладава *героизъмъ* и *чудесно*. И наистина, всички Хомеровски герои извръшватъ подвиги си по волята и съ помощта на боговете. Илияда и Одисея сѫ *поеми*.

Поема наричатъ епично произведение, въ което се повествува за нѣкое важно събитие и което обгръща разнообразните интереси на човѣшкия животъ, като представя нагледно пълна картина отъ живота на цѣлъ народъ. Илияда и Одисея, като образцови произведения, наричатъ се *епопеи*. Оттукъ поема, или епопея, се нарича такова епично произведение, което изобразява въ идеални представи и типове развитието на общенародните интереси въ живота прѣзъ нѣкоя епоха (героична или историческа).